

La frase del dia

“Si no es fan les reformes econòmiques s’hauria de reflexionar sobre un altre avançament electoral”

Josep Antoni Duran i Lleida, CAP DE LLISTA DE CIU AL CONGRÉS

A la tres

Germà Capdevila
gcapdevila@cataloniatoday.cat

El dia del judici final

Aprofitem la treva que ens dona l'estiu per gaudir de la calma abans de la tempesta. Una tempesta perfecta financera que s'està formant i ens atraparà al setembre si els líders europeus no passen a l'acció de forma decidida. Les fallides d'Irlanda, Portugal o Grècia han estat xàfeces importants. Fins i tot ha plogut a Espanya on el cel amenaça llamps i trons, però alhora a gran part d'Europa fa sol, és a dir que no cal que ens preocupem gaire. Ara bé, quan l'home del temps (o una agència de qualificació) col·loca els nuvolets de tempesta sobre Itàlia, cal que comencem a entendre que s'està gestant un huracà. El mercat de bons italià és el tercer més gran del món, rere els EUA i el Japó. Poca broma.

El dia del judici final per a Europa s'apropa ràpidament. La tria entre una

“La tria entre una unió política i econòmica a gran escala o la desintegració de l'euro s’haurà de fer molt aviat”

unió política i econòmica a gran escala –real, de veritat–, o la desintegració de l'euro s’haurà de fer molt aviat, potser tan bon punt acabi l'estiu. És insostenible i inviable mantenir una unió monetària sense una unió de polítiques econòmiques i fiscals. Europa, una història d'èxit que ha significat el període de pau i prosperitat més llarg de què es tingui memòria des de la caiguda de l'Imperi Romà, necessita un nou impuls, decidit i ferm. La crisi obligarà els estats a cedir sobirania i renunciar al xovinisme que tants cops ha impedit avançar.

Siguem optimistes, potser serà una conseqüència positiva de la crisi. Què voleu que us digui, si les decisions en política econòmica no es poden prendre a Barcelona, jo prefereixo que es prenguin a Brussel·les que no pas a Madrid.

LA COLUMNA

La bossa buida de l'oncle Sam

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Estats Units ha esquivat la fallida amb un acord parlamentari assolit a l'últim moment, però és una solució insuficient, que ni deixa cap guanyador clar ni esvaeix els efectes de contagi que la incertesa pot tenir a l'economia mundial. L'única cosa que els legisladors nord-americans han aconseguit amb la seva decisió d'apujar el sostre de deute estatal és que no es torni a parlar de l'assumpte fins després de les eleccions de l'any que ve. La solució provisional a la crisi del deute no és un èxit per al president Obama, que es veu obligat a acceptar retallades del pressupost sense aconseguir una pujada dels impostos per als més rics, però tampoc no és una victòria per als conservadors, que no

La crisi continua activa, la bossa resta buida i el sistema s'automedica sense guarir-se

aconsegueixen res més que mantenir l'estatus fiscal.

La principal conseqüència de l'acord nord-americà per evitar la fallida per primer cop a la seva història és que oficialitza la incertesa. La bossa de l'oncle Sam es troba buida, i això té un efecte advers en les economies més febles del sistema capitalista, assetjades per la desconfiança dels mercats, com ara Espanya o Itàlia. La provisionalitat de la solució nord-americana demostra també que la influència dels poders econòmics als mecanismes de decisió política és encara més notable als EUA que a Europa. Les promeses de canvi amb les quals Obama va arribar a la presidència han estat relativitzades per la inèrcia dels interessos polítics i tot indica que els legisladors nord-americans no han fet gaire cosa més que guanyar temps. Mentrestant, la crisi global continua activa, la bossa resta buida, el sistema s'automedica sense guarir-se i el futur no promet solucions, sinó més problemes per a tot el món. Igual que d'altres potències en moments de crisi, els EUA s'han revelat incapaces de trobar una solució a l'altura del problema.

El timbal

Espanyolitis

Espanya té un problema amb la identitat. Se la busca i no se la troba. Conserva al moll de l'os el vell somni imperial, conqueridor, uniformitzant. L'aspiració eterna d'unitat, de superioritat s'estavella cada dia contra el mur de la realitat; per això els catalans caiem tan bé allà. Espanya només pot ser una, grande y libre, perquè Espanya necessita imposar sentiments i banderes. Cada dia. Espanya s'entesta a veure's com una pàtria, quan el seu escut en contempla almenys quatre de diferents. I qui té dues pàtries? Ningú. Hi ha només dos països al món que obliguen per llei a competir amb la selecció esportiva i un és Espanya. Si corres en moto i pugues al podi, o portes la rojigualda o perilla el patrocinador; si jugues a futbol i se t'acudeix agafar la bandera d'Astúries ve un xusquero i te l'arrenca del coll. Oprimir per existir, quina condemna!

Toni Brosa

Desclot Com els penells

Seria equívoc i injust atribuir tots els mals que ens desbudellen a l'infame Zapatero. Si el deute públic espanyol s'ha d'imprimir en paper d'estrassa, la prima de risc no pot ser més arriscada, ni més prima, i la borsa espanyola és com el Dragon Khan, però sense pujades, tot això es deu més aviat als "factors externs". Quins factors? La feblesa de l'economia nord-americana, la insolvència

dels dos grans partits dels Estats Units, la inconsistència i les indecisions d'Angela Merkel, les enormes febleses i la gran trampa de Grècia, la impotència del Banc Central Europeu i les obstinacions, les dèries i les ambigüitats de Jean-Claude Trichet. És a dir, davant aquest paisatge devastat, passa una mosca i l'economia espanyola agafa la tuberculosi, en mans i urpes dels especuladors

internacionals que estan fent l'agost en ple mes d'agost i el continuaran al setembre. I malgrat tot i que som com penells aguantant la bufera de la tramuntana, quina sort tenen els catalans que depenen dels "factors externs" i no només d'Espanya.

Vicent Sanchis

